

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ: ένα ηχητικό διαδραστικό έργο

Πρόθεση:

Όριο, αναμέτρηση, αποχαιρετισμός. Η φύση και ο πολιτισμός σε απόσταση αναπνοής, αγγίζονται μέσα από τους πόρους της περίφραξης, ενώ ανάμεσά τους αρθρώνονται δειλά, ήχοι, κραυγές, αντηχήσεις του αέρα, παλινδρομικές κινήσεις, αντανakλάσεις του φωτός· όλα συμβαίνουν στο μικροτοπίο του φράκτη, στη ζώνη του συνόρου. Το πληγωμένο όριο της σκληρής ύλης αποζητά την απόσχιση, τη μετάβαση σε μια νέα συνθήκη συμβίωσης.

Η περίφραξη δεν είναι παρά ένα δέρμα, μια μεμβράνη, ένα περίγραμμα σώματος. Σε αυτόν τον ενδιάμεσο χώρο όπου το μέσα και το έξω συναντιούνται και το ανοικτό και το κλειστό συνομιλούν, αναδύεται η ανάγκη εξαΰλωσης, η επιτακτική παρόρμηση φθοράς και ξεθωριάσματος. Ο χρόνος μεταφέρεται, τα σώματα ανταμώνουν, η αναμέτρηση είναι συνεχής. Η κατάργηση του σκληρού πλέγματος προλογίζεται, ο αποχαιρετισμός είναι επικείμενος.

Δράση:

Η περίφραξη στο παραλιακό μέτωπο είναι η ανοικτή σκηνή της δράσης. Πάνω σε αυτό το σώμα, προσαρτώνται μηχανισμοί που παράγουν ένα οξύ χτύπημα στο μέταλλο καθώς και αισθητήρες συνδεδεμένοι με ηχεία που ενεργοποιούνται με την κίνηση προσφέροντας κομμάτια μιας παρτιτούρας ηχητικών αφηγήσεων. Σε αυτό το παιχνίδισμα ήχων, δύο κυρίων πηγών - από την ενεργοποίηση των κατακερματισμένων ήχων της ηχητικής αφήγησης και από την πολυπεριοδική κρούση των μηχανισμών - προκύπτει μια ενσώματη διαμαρτυρία, μια άφυλη διαδήλωση, μια ηχηρή συναυλία.

Το έργο βασίζεται σε τρεις δομικές συστάδες. Η περίφραξη αποτελεί μια ζωντανή σκηνή. Οι μηχανισμοί που ελέγχονται από μικροεπεξεργαστές arduino - τόσο τα κρουστά, όσο και τα ηχεία - αποτελούν τα "όργανα" που επιτελούν την ωδή του αποχαιρετισμού και οι επισκέπτες, τα ανθρώπινα σώματα, είναι οι πολλαπλοί ερμηνευτές που ενεργοποιούν και εκτελούν αυτό το διαδραστικό ηχητικό έργο. Με αυτόν τον τρόπο συντίθεται ένα τελετουργικό αποχαιρετισμού, οδηγώντας στην μετουσίωση του δυνητικά απαγορευμένου, στην ελευθερία, στην ενοποίηση.

Η ηχητική σύνθεση συντελείται με εναλλαγές σε δυο περιοχές: αρχικά στην επιδερμίδα της περίφραξης και κατά την διάρκεια της δράσης μεταφέρεται διαμέσου ηχείων στην πλατεία. Για λόγους τεκμηρίωσης το έργο καταγράφεται, προοιωνίζοντας τη σύνδεση του τόπου με άλλους σε μελλοντικό χρόνο.

Σκοπός:

Στη νέα μετανθρώπινη εποχή, οι σχέσεις εκδηλώνονται στον ενδιάμεσο χώρο μέσα από διαφοροποιημένα και αλγοριθμικά μοντέλα που ελαχιστοποιούν την απόσταση μεταξύ αρχιτεκτονικής, χώρου και σώματος, μεταξύ κατασκευής και φύσης. Από τη μία πλευρά, η δομική σχέση με τον διαπερατό φράκτη της περίφραξης και από την άλλη, οι νοητικές προεκτάσεις του ορίου, δημιουργούν ένα επιτελεστικό σκηνικό όπου η διάλυση του, αυτή η ωδή στον αποχαιρετισμό είναι η κινητήρια δύναμη, εξαλείφοντας την επιβεβλημένη χωρική και φαντασιακή ιεραρχία.

Η ανάπτυξη ηχητικών αφηγήσεων, διαδράσεων μέσω μιας δυναμικής ανατροφοδότησης ήχων ή αναδυόμενων διεπαφών δημιουργούν μια νέα μεμβράνη, σχεδόν επαυξημένη, με πορώδη, λαβυρινθικά, ρευστά και άτυπα οριακά μοντέλα που καταστέλλουν τις φυσικές και ευδιάκριτες γραμμές και επαναπροσδιορίζουν τον χώρο των σωμάτων και των αντικειμένων. Η εγκάρσια τομή διαχείρισης, ανάμεσα στη φύση και την αρχιτεκτονική, αυτή η πολυτροπική διερεύνηση, μέσα από ηχητικές τεχνικές, εντολές προγραμματισμού και μιας ενσώματης πρακτικής της συνεύρεσης - ανθρώπινα σώματα, νερό, δάπεδο, μουσική, ήχος, περίφραξη - αποκαλύπτει νέες γλώσσες, νέους τρόπους έκφρασης και περίπλοκες μορφοποιήσεις που καθορίζουν μια νομαδική πρακτική. Δομείται ένα σώμα παλλόμενο σε μια συνεχόμενη, μη προβλεπόμενη επιτελεστική πράξη· η ωδή στον αποχαιρετισμό είναι μια ευχή για αλλαγή, μια υπόσχεση, μια αναχώρηση.

Μέσα από τα ηχητικά σήματα που παρουσιάζονται ως ρωγμές στο ηχοτοπίο του παραλιακού μετώπου, ο στόχος είναι να διαρραγεί μια μονότονη καθημερινότητα προς χάρη μιας ελεύθερης διάσχισης του τοπίου, μιας μετάλλαξης των απομονωμένων σωμάτων σε ένα σύνολο ποιητικό, μια χίμαιρα πολιτική και δημόσια.